

עורך:
ברקאי אפרתי.

ליום

עליון קבוץ סעד

ט"ז תמוז תשפ"ה | פרשת בלק | 12.07.25 | גליון מס' 3401

ישראל במלחמה - גיליון 86

אדמת לס צהובה ואובך שרב
גשמים במשורה על קיבוץ ושדותיו
גגות רעפים ודשא ירוק
שדרות אשלים, אורות מרחוק.
על חצר הקיבוץ עולה יום חדש
מאיר על מניין בבית - המדרש
שעה של רצון וריח בשמים
עולה מן הרפת ומאסמים.
שמחה ויגון כמו אזיקים
קושרים זה לזה צעיר - וותיקים,
שבת ויום חול - גורל משותף
והוא על הכל פורש את כנפיו.
סעד שלי - הרי את בשבילי
בית מולדת ונוף,
כפר קטנטן - מרכז העולם
מקום שהוכפל בו כי טוב.

סעד שלי / יהודה ברט

פתיחת שער חדש:

21:00

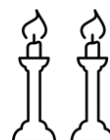
צאת שבת:

20:26

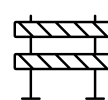
תהילים לנשים:

רננה יערי

נרות שבת:

19:29

סגירת שער חדש:

17:30

דבר תורה / רוצי 309

וַיֵּרָא בְּלֶקֶךְ בֶּן צְפּוֹר אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאַמְרֵי. וַיָּגֵר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם מְאֹד כִּי רַב הוּא וַיִּקְרָן מוֹאָב מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל. וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל זִקְנֵי מִדְיָן עֲתָה יִלְוֹכּוּ הַקְּהֵל אֶת כָּל סְבִיבֹתֵינוּ בְּלוֹזֶזֶת הַשּׁוֹר אֶת יֶרֶק הַשְּׂדֵה וּבְלֶקֶךְ בֶּן צְפּוֹר מִלֶּכֶךְ לְמוֹאָב בַּעַת הַהוּא.

פשוט תקשיבו למסר שמעביר הרב הירש על הפסוקים הללו ותראו איך במרחק אלפי שנים מאז מואב ובלק ומרחק של 150 שנה מאז הרב הירש ההיסטוריה מכה שנית:

"וויגר מואב" הוא ההמשך למה שבלק ראה. הוא ראה את מפלת סיחון ועוג, וגם את ההשפעה שהייתה למאורעות אלה על מואב... ויגר – אחזתם אימה כה גדולה עד שאבדה מהם כל תחושה של יציבות, כאילו נשמטה הקרקע תחת רגליהם. כפי שמנסח זאת המדרש רבה (כאן), הם כבר ראו את עצמם כגרים בארצם שלהם, כאילו הארץ אינה שייכת להם עוד וכבר נכבשה על ידי ישראל.

אימה זו אחזה בהם מפני העם כי רב הוא, משום שישראל הראה עצמו כעם חזק עד למאוד. "רב" אינו מורה רק על גדולה מספרית; אלא הוא גם ביטוי לכוח: "קִרְיַת מֶלֶךְ רַב" (תהילים מח, ג), "וַיִּשְׁלַח לָהֶם מוֹשִׁיעַ וְנָבִי וְהַצִּילָם" (ישעיהו יט, כ) ועוד. ואכן, הייתה להם סיבה טובה לפחד. הרי סוף כל סוף, סיחון שהכניע את מואב, נפל בעצמו לפני ישראל! ישראל הוכיחו את עוצמתם, והכח הזה הוביל את מואב לפחד כל כך שהם היו חייבים לעשות משהו. כאן יש לאומה שתי אפשרות ברורות. שלום או מלחמה, ברכה או קללה.

ראש ממשלתנו נאם בעצרת הכללית של האו"ם לאחר טבח שמיני עצרת והציב בפני העולם את שתי האפשרויות. מאז כוחנו ועוצמתנו קפצו מדרגה ועכשיו באמת ניצבת בפני האומות צומת דרכים היסטורית, האם הפחד או היראה (יראת העונש/הכבוד/הרוממות) תוביל את העמים להצטרף לציר הקללה או לציר הברכה? "ישראל רוצה שלום, משתוקקת לשלום, עשתה שלום - ותעשה שלום שוב. אבל אנחנו מתמודדים עם אויבים פראיים, ואנו צריכים להגן על עצמנו - מול האויב הרצחני הזה..."

הוא רוצה לא רק להשמיד אותנו, אלא את האנושות - ולהחזיר אותנו לעידן קודר של טרור... הקללה של התוקפנות של איראן, או הברכה של ההשלמה בין יהודים לערבים...

הברכה הזו הייתה ריאלית בעבר באמצעות נורמליזציה בין ישראל לסעודיה, למעשה היא הייתה קרובה מתמיד. אבל אז באה הקללה של 7 באוקטובר. אלפי מחבלים, מגובים על ידי איראן, הגיעו על טנדרים ואופנועים - וביצעו מעשי זוועה... זה הזכיר מראות מגרמניה הנאצית

במהלך נאומו הציג ביבי שתי מפות של המזרח התיכון, הראשונה עם "ברכה ושלום" ומדינות כמו סעודיה, ירדן, סודאן ומצרים, ואילו השנייה עם "קללה וטרור" ומדינות כמו איראן, עיראק, סוריה ולבנון. וכך הוא אמר: "תראו את המפה השנייה של הקללה של איראן, זרועותיה פגעו בנתיבי שיט, פגעו באומות מבפנים והפיצו סבל מצד אחד יש ברכה ועתיד של תקווה - ומצד שני עתיד שחור של ייאוש..."

איזו מפה תעצב את העתיד? הברכה לאזור ולעולם - או הקללה שאיראן והפרוקסי שלה מפיצות עם טרור וכאוס? ישראל קיבלה החלטה לקדם את הברכה. אנו בונים שותפות לשלום עם שכנותינו

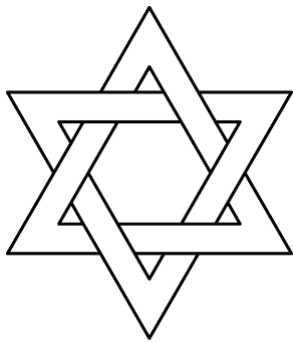
בלק בחר בבלעם לקלל אך זה יצא מברך. האם מתוך הקללה של שמיני עצרת האומות יחליטו להצטרף לציר הברכה? ואולי, אולי מאותו בניין בו בחר ראש ממשלתנו לקרוא להרחבת ציר השלום, מהמקום ממנו נחלנו אנו והאנושות כל כך הרבה אכזבות מוסריות, יצאו אותם צירי מדינות ויקראו את הפסוק שחקוק בפתח הבניין. משום מה נראה שחלקם מתנהגים כאילו תקועה להם נבואת יואל בראש "פִתּוּ אֶתִּיכֶם לַחֲרָבוֹת וּמִזְמֹרֹתֵיכֶם לְרִמָּחִים". אז שיעצרו רגע, יקראו, יפנימו, ויחליטו להיענות לקריאתם דווקא של ישעיהו ומיכה הנביאים:

"וְכַתְּבוּ חֲרָבוֹתֵיכֶם לְאֵתִים וְחֲנִיתֹתֵיכֶם לְמִזְמֹרוֹת, לֹא יִשָּׂא גוֹי אֶל גּוֹי חֶרֶב, וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה"

ענת 101

לוח זמנים – ימי החול:

04:50–04:46	זמן טלית ותפילין
06:00	שחרית א'
06:45	שחרית ב'
09:18–09:16	סוף זמן קריאת שמע
19:35	מנחה וערבית
19:46–19:49	שקיעה
20:10	ערבית
21:00	ערבית ב' (שקד ג')

לוח זמנים – שבת בלק:

19:29	הדלקת נרות
14:00	מנחה
19:39	מנחה, קבלת שבת וערבית
06:45	שחרית א'
08:00	שחרית עדות המזרח
08:30	שחרית ב'
	תפילת ילדים
יניב עקיבא	שיעור פ"ש
13:30	מנחה א'
14:00	מנחה (בבית שנון)
17:20	תהילים לילדים אפרת ביליה
17:20	תהילים לנשים רננה יערי
17:30	מנחה עדות המזרח
17:40	מנחה ב'
18:00	שיעור של הרב ארי סט
20:26	צאת השבת

חברות וחברי קיבוץ סעד

בשבוע שבו אתם מציינים 78 שנים להקמת הקיבוץ, אני שמח לברך אתכם בשם מועצה אזורית שדות נגב על דרך ארוכה של חלוציות, תורה לצד עבודה, ערבות הדדית, ותרומה אדירה לאזור כולו.

קיבוץ סעד מייצג עבור רבים מאיתנו עוגן של מסורת, התחדשות וקהילתיות אמיצה, וכמה סמלי הוא שהנושא שבחרתם לציין השנה הוא "חיבורים". הרי זו מהות סעד מאז ומעולם – קהילה מחוברת, שורשית ומובילה. במהלך השנים, הוכחתם פעם אחר פעם שכוחו של קיבוץ טמון באנשים שבו, בעשייה החינוכית, בחקלאות פורצת הדרך, ביוזמות הקהילתיות ובעמידה האיתנה גם בזמנים מאתגרים. סעד תמיד הייתה מגדלור של רוח ציונית, אחווה ונחישות, ואין לי ספק שתמשיכו להאיר את הדרך גם לדורות הבאים.

מאחל לכם עוד שנים רבות של צמיחה, ביטחון, שגשוג וקשרים חזקים זה עם זה ועם כל יישובי המועצה.

בהרכה ובהוקרה,

תא"ר צ'דאן

ראש המועצה האזורית שדות נגב

רשמי מיום הצליה

לפני כעשור השתתפתי בסדנא לכתיבה יוצרת שהתקיימה במועצה האזורית אשכול. בפגישה הראשונה הציג כל משתתף את עצמו. בפגישה הבאה ניגשה אלי אלישבע בן שחר, תושבת הישוב נווה, ונתנה לי 2 דפים: האחד הכיל את מכתבה של סבתה שולמית ווילקובסקי (לימים כוגן) להוריה שחיו בארה"ב ובו היא מתארת את רשמיה כאורחת מיום העליה לסעד. הדף השני כלל 3 צילומים שצולמו על ידה באותו יום וכן קטע מעיתון המביא תיאור של יום העליה. לשולמית היתה כנראה חברה בסעד, כי נראה ממכתבה שהיא לא זרה לאנשי הגרעין.

והרי מכתבה: "תמוז תש"ז, משפחה יקרה. ביום א' עזבתי את גדרה ונסעתי לנגב עם חברי קבוצת עלומים שתמיד כתבתי עליהם – אלו שנמצאים ע"י הרצליה ועכשו עלו להתישבות בנגב. זו היתה הפעם הראשונה שהשתתפתי בעליה חדשה. כולם התאספו בבארות יצחק, קבוץ של הפועל המזרחי, שנמצא שם כבר כשלש או ארבע שנים ואת החומרים צברו בניר-עם, קבוץ אחר בסביבה.

בערב סידרו מדורה והורה, בערך ב-12 התפזרו להם האנשים וישנו – מי על הדשא של הקבוץ ומי בערמות הקש והיו גם שהקשיבו למוסיקה כל הלילה ובשעה 3 בערך, קמו ועלו על 3 אוטומובילי משא לפי סדר התפקידים שהוטלו עלינו מראש. כלומר – חלקו אותנו לאנשי בטחון ולאנשי בנין, ואת אנשי הבנין הלאה – לבוני חדר האוכל, בוני צריף א', בוני צריף ב', בוני מגדל טנק המים ובוני המקלחות וכו'. כמובן הכל היה מוכן והיה צורך רק לפרוק מהאוטומובילים, לסדר יסודות ישרים ועליהם לחבר את החלקים של הבנין.

בערך ב-4 בבוקר הספיקו להגיע למקום המיועד ולהתחיל בעבודה. ב-12 בצהריים היה כבר הכל כמעט גמור וב-2 חזרו כל חברי עלומים להרצליה חוץ מעשרים וחמישה שישארו שם וימשיכו לפתח את המקום. לאט לאט יעברו לשם יותר ויותר חברים מהרצליה, עד שכולם יעברו לביתם החדש.

אני נשאאתי עד הערב ובלילה לנתי בבארות יצחק".

ראיתי לנכון להביא תיאור אוטנטי וחי זה לתפארת קבוץ סעד החוגג יום הולדת 78.

צדק: אלי פולין

פוליסת הבריאות שלנו

כשראיתם את הכותרת בוודאי פיהקתם פיהוק רחב ועברתם לנושא הבא. אבל, הכרת הפוליסה (שכולכם משלמים עליה!) חשובה לכל אחד מכם, וממש כדאי להכירה, ולקבל החזרים על הוצאות בריאות שונות.

לאחרונה חלו שינויים לטובה בפוליסה וסעיפים שלא היו בה, נכנסו אליה (למשל, תרופות מסוימות).

כדי להקל על הכרת פרטי הפוליסה הפכנו (בעזרת AI) את הטקסט הארוך לשיחה בסגנון "פודקסט".

הקישור לפודקסט יופיע בהודעות ההנהלה, ובקהילנט ואתם מוזמנים להאזין.

בברכת בריאות

רותי לזר – קרו"ע

פוליסת מנינה לוי

ביום ה-30 לפטירתה של דודתנו היקרה, מינה לוי, נתכנס בע"ה, לכבד את זיכרונה.

המקום: ביתה, רח' טשרניחובסקי 3, ירושלים **בתאריך:** י"ט תמוז, 15.7.2025 **בשעה:** 18:00

נודה לכם אם תאשרו את הגעתכם

שנשמע בשורות טובות

מיכאל, ברוריה, אליה, אלי

על כח אפלה, תחושת ביטחון וביטחון

מאז מתקפת ה-7 באוקטובר, שמחת תורה תשפ"ד, המדינה עשתה שורה של צעדים לחיזוק מערך ההגנה בעוטף עזה, ובתוך כך הקימה גוף התנדבותי למחצה, שייעודו לסייע בשמירה ולחזק את הביטחון בישובים. אך כעת, כשהרצועה מוקפת בכוחות צה"ל באופן צפוף ומשמעותי - מיחידות חי"ר, דרך כוחות מיוחדים ועד מערכי מודיעין ומטוסים בלתי מאויישים, עולה שאלה מתבקשת: האם כח אבשלום עדיין נצרך?

כאשר קיימת נוכחות אינטנסיבית של צה"ל, כולל סיורים שוטפים, תצפיות, וכוננות קבועה לכל תרחיש - קשה לטעון, שיש צורך ממשי בעוד כוח חצי אזרחי, שממלא פונקציות מקבילות, לעיתים ללא הכשרה צבאית מספקת וללא סמכויות פעולה ברורות.

הפעלת כוח אבשלום עולה כסף רב, ויש לשאול האם בתקופה בה כל שקל נבחן מחדש - ראוי להשקיע בגוף שהצורך בו נותר בעצם ללא צורך... את הכסף הזה אפשר ורצוי להעביר לתחומים הבורים באמת. ולצערנו, לא חסרים כאלו.

תחושת ביטחון מול ביטחון בפועל - תחושת ביטחון, חשובה ככל שתהייה, אינה יכולה להיות המדד היחיד למדיניות ביטחונית. חשוב להבחין בין ביטחון ממשי לבין תחושת ביטחון - כאשר לעיתים, דווקא המשך נוכחותם של כוחות "אזרחים חמושים" עלול ליצור אצל חלק מהאנשים תחושת חרדה או חוסר יציבות. ההיסטוריה תזכור את כוח אבשלום כתגובה אזרחית מרשימה לרגע של שבר, אך המציאות משתנה והמציאות הנוכחית דורשת עידכון.

הגיע הזמן להודות לכוח אבשלום על תרומתו החשובה, על כך שחלקם גם תרם לנו מניסיונם בתחומים אחרים, אך גם להבין, שכיום אין צורך בהמשך פעולתו באזור, שכבר מתגבר עד בלי די.

שיקול דעת, אחריות תקציבית וראייה מערכתית - אלו הם הבסיס להחלטה, להפסיק את פעילותו. הוויתור על כוח אבשלום הוא הבעת אמון בכוחות הביטחון וביכולת שלהם להגן עלינו טוב יותר מכל גורם חיצוני. אני מאמינה, שצעד כזה שיעשה בעז"ה בסעד, (כפי שנעשה כבר מזה זמן רב בתקומה, לבקשת התושבים), יעודד גם ישובים נוספים לעשות אותו הדבר - מתוך בשלות ולא מתוך לחץ. ככל שיותר קהילות בעוטף יובילו מהלך כזה, נוכל להפנות משאבים למקומות שבאמת צריך אותם. חוסכים היכן שצריך - ומשקיעים במה שחשוב! ומתוך כך - אנו ממשיכים להביט קדימה - בציפייה ובתפילה לחזרתם של כל החטופים, לשלום חיילי צה"ל ואנשי כוחות הביטחון הפועלים יום ולילה ברצועה ובגבולותיה (ובכל מקום שהם), ולהשבת השגרה - מתוך אחריות, שותפות ואהבת העם והארץ.

ובשולי הדברים ובלי קשר, תודה לחבריה הנהדרים מישיבת "מרכז הרב" ולנעם גינזברג, שהביא אותם, על תפילה חווייתית, מעצימה ומרוממת. יישר כוחכם!!!

ענת פול

מיכל הימן

תפילת נשים

לכל המעוניינות, **השבת**, פרי "בלק", תתקיים קריאה בתורה ותפילת מוסף משותפת של חברות קהילת סעד.

נפגש במועדונית המשופצת בשמחה בשעה 09.15 !

להתראות,

הצוות הארצי

התנועה ואנחנו | אנליקיס פאיליות ואפאסיס

חיבור התנועות עדכון מצוותי העבודה

בהמשך להחלטות מועצת התנועה הבשיל בשעה טובה תהליך בניית צוותי העבודה בשתי התנועות בתחומים השונים והן החלו בעבודתן. הסנונית הראשונה בשלב הנוכחי הייתה פגישת צוות מוסדות הרוח שהתקיימה בשבוע שעבר, בעקבותיה התקיימו פגישות ראשונות של צוות המרחב הפוליטי, צוות משימתיות והתיישבות, וצוות תרבות. פגישות התנעה של הצוותים הנוספים (חינוך, דת ומדינה, קהילה וכלכלה) צפויות בקרוב. התהליך מלווה באופן מקצועי, ובכל צוות יש זוג מובילים: חברה/ מתנדב/ת מאחד הקיבוצים ונציג/ת המזכירות הפעילה. לשמחתנו הרבה כל הצוותים הם גדולים ומגוונים, חברות וחברים רבים מאד נענו לפנייה להשתתף, והתחושה של מי שמביט בתמונה הכללית היא שיש מעגל רחב של אנשים שבחרים ליטול חלק פעיל בחשיבה ובעשייה, ולהיות מעורבים. בכל אחת מהישיבות שהתקיימו עד כה עלו רעיונות מרתקים לעשייה חדשה משותפת. בתנועה הקיבוצית מתרחש במקביל תהליך דומה, אך לא זהה, ובקרוב אנו מקווים לדווח על מפגשים של צוותי שתי התנועות אלה עם אלה. לנו במזכירות הפעילה חשוב מאד שבתוך התהליך יישמעו גם החששות והספקות, והמקומות בהם עלינו לעמוד על שמירת זהותנו וקולנו הייחודי.

פירוט הצוותים והמשתתפים תוכלו למצוא בקישור <https://did.li/lXZaa> ובסריקת הברקוד:

מפעלות הקיץ החלו!

סמינרי הקיץ לגיל הנעורים הם אירוע תנועתי משמעותי עד מאד, מקום בו נפגשים בני נוער מכל קיבוצי התנועה, להיכרות הדדית, היכרות עם התנועה וערכיה ובניית הדור הבא. הסמינר הראשון, המירוץ לקיבוץ לבוגרי כתות ז', התקיים השבוע.

ביום ראשון בבוקר, נפגשנו בדשא של בארות יצחק, כ-100 בני נוער בוגרי כיתה ז' נרגשים, מ-11 קיבוצים בכל רחבי הארץ. כל קיבוץ הגיע לבוש בחולצה בצבע אחיד, ולאחר מנוחה קצרה מהדרך וארוחת בוקר- פתחנו את היום בטקס הזנקה. שרה עברון, מזכ"לית התנועה, פתחה בהסבר על תנועת הקבוץ הדתי והזכירה לנו גם את אחינו שעדיין בשבי וכולנו מצפים לשובם וגם את חיילי צהל והתפילה לשלומם.

לאחר הפתיחה- המירוץ יצא לדרך! כל קבוצה קיבלה מעטפה ובה כתב חידה שהוביל למקום הבא בו חיכתה לילדים משימה מאתגרת. אז איפה היינו ומה עשינו?

בבארות יצחק דחפנו ביחד באלות חציר, בפתח- תקווה- במקום בו היתה קבוצת רודגס- שיחזרנו תמונה מהעבר, בתל-אביב התמקמנו במשרדי התנועה לשעבר בדובנוב 7 וקיימנו טקס חלוצי בעזרת עוברים ושבים ברחוב, בעין צורים העברנו מים בצינורות השקיה, במשואות יצחק ספרנו את הפרות ברפת (זה היה הכי קשה! כי הפרות לא הפסיקו לזוז....) ולבסוף הגענו לנקודה האחרונה בקבוצת יבנה- שם הוכרזו הזוכים בתחרות ונהננו ממגשי פיצה מפנקים.

חשוב לציין שהשנה זכינו שכל הקבוצות התנהלו ברוח טובה ובשיתוף פעולה מופתי!

ומי היו המנצחים במרוץ?

במקום הראשון- קבוצת יבנה!

במקום השני- עין צורים!

ובמקום השלישי- בארות יצחק!

תודות לצוות המירוץ - אסנת אדר, הלל אהרון ואודם היימן, תודה גם לבני הנוער שהפעילו את התחנות, למדריכים והמלווים ולבני הנוער החביבים!

תקנות הערבות ההדדית

תקנות האגודות השיתופיות (ערבות הדדית בקיבוץ מתחדש) הותקנו בשנת 2005, כתוצאה מעבודת ועדה ציבורית, ועדת בן-רפאל, ומהמלצותיה בדבר יצירת סיווג חדש של 'קיבוץ מתחדש'. התקנות מנוסחות בצורה משפטית ומעוגנות בחוק על ידי רשמת האגודות השיתופיות, והן הביטוי המעשי לערכי שוויון ושותפות, כבוד האדם, שותפות קהילתית ואחריות הכלל לפרט בקיבוץ המתחדש. מטרתן להחזיק בערכי הערבות ההדדית ולשמר אחריות קהילתית כלפי חברים הנמצאים בקשיים כלכלי, בריאותי או תפקודי, באמצעות רשת ביטחון אישית הניתנת ע"י הקהילה. מאז גיבוש התקנות חלפו 20 שנה, ובימים אלה נערכים דיונים מטעם רשמת האגודות (משרד הכלכלה) והתנועות הקיבוציות, לעדכון והתאמת התקנות. זוהי סוגייה מורכבת ולשם כך כינסנו בשבוע שעבר את חברי ההנהלה החדשה של התנועה. בפגישה עדכנו בפרטי הדילמה וביקשנו להתייעץ ולהשתתף עם הנהגת התנועה בגיבוש עמדתנו בנושא. היה מפגש חשוב ומועיל.

מפגש עורכי עלונים

השבוע התקיים יום לעורכי ועורכות עלונים מהתנועה הקיבוצית ומהקיבוץ הדתי שמטרתו קודם כל לחזק את הנושאות/ים בתפקיד החשוב הזה, לתת רוח גבית, למלא מצברים וכמובן להציע כלים ורעיונות חדשים. במפגש שהובילו פעילי התנועה הקיבוצית, שוחחנו על האתגר המשותף - התקשורת הקיבוצית במציאות של התגוונות והשתנות הקיבוצים. ישבו בחברותות והצגנו את סדר היום של כל עורכת ואת העלונים השונים, שיתפנו בדילמות ומחשבות. ולסיום הכרנו את העלון של קיבוץ רמת הכובש ואת עבודת העורכת הנפלאה. במרבית הקיבוצים העורכת/עובדת/לד, מובילה את התוכן, העיצוב, ההדפסה ועל כן מפגש כזה הוא משמעותי ומחזק. תודה לכל מי שטרחו ובאו.

שרה צברון וחבר'ה המלכירות הפעילה

משפחת רוצ'י נפרדת

קהילת סעד יקרה. בשנה וחצי האחרונות שאנו גרים ברחובות ומרגישים שהעיר מטיבה עימנו, חשנו ועדיין חשים געגועים גדולים לקיבוץ סעד. געגוע אל הזכרונות שצברנו, אל האנשים הטובים שהכרנו, אל החוויות הטובות והפחות טובות שעיצבו אותנו, אל המשפחה, אל החברים שנהיו למשפחה, אל השבילים שתמיד זימנו מפגשים נעימים עם אנשים נעימים עוד יותר, אל חיים בקהילה שמתפתחת וצומחת, אל שיח שמנסה להתעלות ולהשתפר למען היחיד ולמען הרבים וכמובן - התגעגענו לתחושת השייכות והחזקת החלום שאנו עומדים לבנות בית בסעד. הקונפליקט היה אדיר ומתמשך. תהליך ארוך ומייגע ללב ולנשמה, שבסופו החלטנו שאנחנו רוצים לפחות עוד שנה ברחובות. מכיוון שאיננו מוכנים להתחייב כלכלית לארץ הצבי - תמה חברותנו. לפחות לעת עתה. לכן זהו לא מכתב פרידה כי סעד תמיד תהיה חלק מחיינו ונמשיך להגיע לביקורים קצרים וארוכים. זכינו לגור ולחוש את המרקם המיוחד של הקהילה בסעד במשך 8 שנים ולהכיר אנשים מדהימים, מרגשים וחזקים וגם לחזות בעוצמה ובתנופה של המקום בזמנים קשים בעבר ובהווה ואנו גאים להיות חלק מהסיפור של סעד בדרך כזו או אחרת. אתם תמיד בליבנו. ואנחנו תמיד כאן עבורכם.

אזהבים ואצריכים

אחיה ואצרי רוצ'י

מה העבודה הזאת לכמה?

היכרות בסיסית: יונתן וידס, 56, נשוי לאורלי, אב ל-4 וסב ל-4, גר בסעד משנת 2001, טייס – קברניט.

איפה אתה עובד: חברת אל על נתיבי אוויר

מה היתה ההכשרה שלך כדי לעבוד היכן שאתה נמצא היום: התגייסתי ב-1987 לקורס טייס והוכשרתי כטייס מסוקים. שירתתי בקבע עד גיל 35. אחרי שהשתחררתי עברתי לעבוד בתעשייה האווירית בתחום כלי טייס בלתי מאויישים. בגיל 45 החלטתי לעבור לאל על. הנסיון הטיסתי הצבאי מספיק אבל כדי לטוס במטוסים אזרחיים יש צורך לרשיונות. יש לא מעט מבחנים עיוניים שיש לעבור ואז צריך לטוס על מטוס אזרחי, ולהיבחן עליו כדי לקבל רשיון טיסה מסחרי. זה תנאי בסיסי כדי להתקבל למיונים לאל על. לאחר שמתקבלים לאל על עוברים הכשרה לטוס במטוסי נוסעים.

אז מה בפועל אתה עושה: קברניט, כיום טייס של מטוסי בואינג 737. הקווים שבהם טסים עם המטוס הזה הם כל מה שבטווח של כ-6 שעות טיסה, כלומר כל אירופה, כולל גאורגיה ודובאי. הקו הארוך ביותר היה מרקש שבמרקו, שהופסק לאחר ה-7 לאוקטובר, כיום הקו לליסבון הארוך ביותר. יש לי את האפשרות לטוס על מטוסי 787 בקווים הארוכים לארה"ב ולמזרח. כיום יותר נוח לי בקווים הקצרים, אולי בהמשך...

איך נראה יום העבודה שלך: מאוד מגוון, טסים כשלוש טיסות בשבוע, חלקם ימים קצרים שבהם אני יוצא מוקדם בבוקר וחוזר אחר הצהריים או יוצאים אחר הצהריים וחוזרים בשעות המוקדמות של הבוקר. חלקם ימים ארוכים שגם נשארים לישון ביעד וחוזרים למחרת.

ארוחת צהרים: אם בטיסה אז מגש על הברכיים תוך כדי טיסה, אחרת בחו"ל או בבית.

מה אתה אוהב בעבודה שלך: קודם כל המקצוע, מאתגר ומספק גם ההטסה וגם ניהול הטיסה. הגיוון של היעדים ושעות העבודה, והאנשים, בכל טיסה טסים בצוות שונה, והרבה פעמים זה לשבת בקופיט עם מישהו שלא טסת קודם. יש הרבה על מה לדבר.

מה אתה פחות אוהב בעבודה: לקום בשלוש בבוקר...

וכל חצי שנה צריך לעבור מבחן כשירות בסימולטור, זה דורש הכנה ומעט מלחץ.

איזה סיפור ייחודי אתה יכול לספר: יש הרבה סיפורים של חילוצים ופינויים רפואיים מהשירות בחיל האוויר. באל על זה מאוד נחמד שאתה מקבל פתק מהדיילת תוך כדי טיסה, עם שם של חבר ששנים לא ראית ששמע שאתה הטייס שמטיס אותו, זה מפגש מאוד נחמד. יש גם מקרים רפואיים של נוסע בטיסה שב"ה כולם הסתיימו בטוב.

בתקופת המלחמה, בהתחלה, טיסות חילוץ. החזרת חיילים בצווי 8 ובתקופה האחרונה החזרת נוסעים שתקועים בחו"ל.

בתחילת המלחמה קיבלתי טלפון ממישהו בקיבוץ שהבן שלהם ועוד שני חיילים קרביים עם צו 8 שהגיעו מהמזרח לדובאי, הם הגיעו באיחור למטוס של אל על לארץ שהיה אמור כבר לצאת. דיברתי עם הקברניט ובקשתי שיחכו מעט כדי שיספיקו לעלות (מטוס עם כ-280 נוסעים). כשנכנסו למטוס התקבלו במחאות כפיים של הנוסעים ויצאו לדרך.

רגע מקצועי שאתה גאה בו: הקבלה לאל על כטייס, ועוד יותר בהמשך, ההסמכה לקברניט באל על שזה אתגר לא פשוט. המון חומר ללמוד והרבה מבחנים עיוניים ומעשיים שלא כולם עוברים. אתגר לא פשוט בגיל 50+.

באיזה מישור העבודה שלך פוגשת את סעד: "אולי אתה נוסע מחר לנתב"ג...?"

אתה עדיין טס במילואים? כן, זכיתי שגם בגילי אני עדיין טס בחיל האוויר (רוב החברים שלי כבר לא טסים). אני מדריך טיסה בית הספר לטיסה בחצרים. אני נהנה מאוד להדריך ולהכשיר את הדור הבא של טייסי חיל האוויר.

מה החלום המקצועי שלך: להמשיך במה שאני עושה היום.

תודה רבה.

קהילות סעד ונחל עוז מזמינות את הציבור לתפילת מנחה וטקס קצר לסיום צום י"ז בתמוז

יום ראשון | י"ז בתמוז | 13 ביולי 2025
בשעה 18:30 | צומת סעד
(סמוך לכניסה לנחל עוז)

בתפילה נקרא בספר התורה
ונבקש את החזרת החטופים כולם
הציבור על כל גווניו מוזמן
נבקש לחנות בצורה בטוחה ומתחשבת

#BRING THEM ALL NOW!

עצרת משותפת עם נחל עוז

לכל בית סעד שלומות.
לאחרונה פנו אלינו נציגות נחל עוז - יעל רז לחייאני ולישי מירן, לקיים תפילה משותפת בי"ז בתמוז בכיכר בצומת סעד - נחל עוז, בה תשולב תפילה להחזרת החטופים כולם ובתוכם עמרי מירן מנחל עוז. נעננו ברצון ונפגשנו כבר פעמיים לתיאומים שונים.
האירוע בצומת כולל:

- תפילת מנחה של תענית ציבור
- טקס משותף בו ידברו ריבי זינר (נציגת סעד) ואורה זינר (נציגת נחל עוז).

השתתפות כולנו חשובה.

לקראת אירוע זה כמה בקשות חשובות-

- א. מי שיכולים, אנא הגיעו עם דגל.
- ב. לא להגיע מסעד עם רכבים.
- ג. יהיו כמה ארגונים עם סידורים, אך מי שיכול, מוזמנים להביא עמכם סידור.
- ד. שער הפישפש יהיה פתוח מ 18:00 עד 20:00.

נתראה

ועדת דת

בינה אנושית מול בינה מלאכותית

הבינה המלאכותית – AI, הולכת ותופסת מקום רב בחיינו. יש הרואים בה חיוב, יש הרואים בה שלילה, אך ברור כי היא מתחרה בבינה האנושית הרגילה. במאמרו "יש שכל, יש דאגות" [מעריב, 27.6.25], טוען ד"ר איתי גל כי "הבינה המלאכותית כבר עקפה את האדם במבחני איי קיו, עם ציון של 150, ובתוך שלוש שנים תכפיל את עצמה לאינטליגנציה של 300. האם האנושות מסוגלת לבלום את הרובוט החכם שאולי כבר הפך לחכם מידי?...".

כבר שנים אחדות אני גורס כי ההומו סאפיינס, האדם החושב שאנו חלק ממנו, מסיים תפקידו האבולוציוני ומפנה מקומו לאדם חדש, להומו טכנולוגיקוס. כבר ניתן לראות סימנים ברורים לכך, לדוגמה אצל סטודנטים רבים במוסדות האקדמיים. עם זאת, דווקא מאמרו של ד"ר גל איננו מטרידני, ולדעתי הכותרת והדאגה במאמרו, אינן לכאורה אלא סנסציוניות בלבד, ואינן עומדות במבחן המדע.

מבחני האינטליגנציה:

מבחני האינטליגנציה עדיין נמצאים בשימוש נרחב, משום שקל למיין לפיהם, כמו קבלה לחוגים שונים באוניברסיטה, וכמובן מפני שהם מספקים פרנסה וכבוד לרבים. עם זאת, המבחנים הללו, שימשיכו להתקיים, מאוד בעייתיים, והדבר ידוע זה מכבר.

כתבה מהלך, כי למבחני האינטליגנציה תוקף גבוה [תוקף מחקר, ניבוי] לגבי גאונות ופיגור, אך אין להם תוקף לגבי התחום האפור שבאמצע. מכיוון שרובנו נמצאים בתחום האפור שבאמצע, למבחני האינטליגנציה אין תוקף לגבינו. הוראס אינגליש אמר כי מבחני האינטליגנציה לעולם אינם יכולים לתת לנו מידע מלא על הסטטוס האינטלקטואלי של האדם, לפעמים הם יכולים לתת לנו מיד חלקי לגבי הסטטוס האינטלקטואלי של האדם ותמיד הם יכולים לתת לנו מידע שאנו יכולים לקבלו גם בלעדיהם, ועל כן אין הם חשובים. מהלך ואינגליש כתבו דבריהם לפני שנים רבות מאוד, הם לכאורה אינם מעודכנים, אבל דווקא בשל כך, מכיוון שנכתבו על סמך מחקרים והבנה בזמן שיא היוקרה של המבחנים, הדברים חשובים שבעתים.

שיטת ריבוי האינטליגנציות של פרופ. גרדנר:

שיטת ריבוי האינטליגנציות גורסת כי לכל אדם יש שמונה אינטליגנציות שונות: מילולית, מתמטית-לוגית, גופנית, מרחבית, מוזיקלית, בין אישית, תוך אישית ונטורליסטית, כשאחת [לעיתים יותר] היא אינטליגנציה דומיננטית.

פרופ. הווארד גרדנר, ביסס שיטת ריבוי האינטליגנציות שלו על מדדים נוירוביולוגיים. אלה מדדים נוירוביולוגיים המבוססים מחקרית בתחום זה. לכן, לדעתי, שיטת ריבוי האינטליגנציות שלו היא המוכחת ביותר מבחינה מדעית, אנטומית ופיזיולוגית. פרופ. גרדנר גם תיקף אותה מדעית עשרים שנה לאחר פירסומה, ומבחינה נוירוביולוגית, הממצאים נותרו ללא שינוי. פרופ. גרדנר הוכיח כי לא ניתן למדוד אינטליגנציה, אלא רק להעריכה, ופירט שיטות הערכה שונות. ודאי לא אכנס בדברים קצרים אלה לנבכי תורתו, אך אציין פרטים בודדים רלוונטיים: מחקרים משנות התשעים של המאה העשרים, מראים כי גם לצורך פתרון בעיות מאותו תחום של אינטליגנציה, אנו משתמשים במרכיבים, תת מרכיבים ומטא מרכיבים שונים, וכן במודולות שונות שאינן חדירות זו לזו מבחינה קוגניטיבית [המודולות הן עמודות של נוירונים – תאי עצב, הבונות מרכזים קוגניטיביים], ולכן לא ניתן לכלול את כולם במבחן מתוקן של נייר ועיפרון. הוא הראה זאת גם בצורות נוספות. לאינטליגנציה יש גם תלות בעולמו הפנימי של האדם, ותלות גם בגורמים נוספים כמו תלות בתחום ובשדה [ולא אפרט] ואף תלות תרבותית, ומחקר ידוע שנערך בצרפת לפני שנים אחדות מאושש זאת מאוד.

במילים אחרות, אחוז הטעות של מבחני האינטליגנציה גדול מאוד, בעיקר אצל מבוגרים, הנתונים כפי שהגדיר זאת על מטריצת המחוונות. כמו כן, אומר פרופ. גרדנר דבר מאוד חשוב לנושא זה: מבחני האינטליגנציה אינם יכולים להראות היכולת לעכל חומר חדש שנלמד, משום שהם מבוססים על למידה שינונית. ברור לחלוטין, של AI יש "יכולת שינונית" טובה משל אדם; זה הרי הדבר הכמעט יחידי שיש לה; יש לה זיכרון ממוחשב אדיר ולכן אין ספק שהיא יכולה לענות על מבחני אינטליגנציה בציון גבוה משל אדם, ויכולת זו אך תלך ותגדל. ואני שואל, "אז מה?" גרדנר גם הביא מחקר ידוע שהראה כי מבחני אינטליגנציה אינם יכולים להראות את טווח הפוטנציאל של האדם, מה שמקבל כיום תמיכה ממחקרים העוסקים ביכולת הפלסטית של המוח, שעד לפני שנים לא רבות, נחשב לבלתי אפשרית. לכן, לבינה המלאכותית יש פוטנציאל גבוה, אך גם לאדם יש טווח פוטנציאל שאותו אין אנו יכולים למדוד. בנוסף, הראה גרדנר שיצירתיות מאוד חשובות ברמות הגבוהות של האינטליגנציה, וגם אותה מבחני האינטליגנציה אינם יכולים להראות, וממה שראיתי עד כה, היצירתיות של ה-AI איננה ממש איכותית. אציין כי יצירתיות איננה חלק מהאינטליגנציה ואיננה אינטליגנציה.

עוד גורם משמעותי שהראה גרדנר, הוא ביזור האינטליגנציה. אחד ממרכיבי האינטליגנציה הוא קליטה: צבירה של עובדות, נתונים, מידעים, מושגים, פרוצדורות, עם התייחסות מינימלית לתוכן, אותם, לאחר שנצברו ואוחסנו – קודדו בזיכרון, יש לשלוף בעת הצורך. העולם המודרני מציע לנו כמות אדירה, אין-סופית, של עובדות, נתונים, מידעים, מושגים ופרוצדורות, ואין אנו מסוגלים לזכור את כולם. לכן אנחנו מבזרים האינטליגנציה: למחשבים, למחברות, לספרים, למאמרים, להתקני זיכרון ניידים וכדומה; עכשיו חלק מהביזור יסתמך על AI, ואין בכך לכאורה כל פסול.

אז מה בעתיד?

אם כך, הקשר למבחני האינטליגנציה ולכמותה, אין בו ממש. אבל ברור לחלוטין, שבמקרה הטוב, הבינה המלאכותית לא תחליף בני אדם, אלא תחליף בני אדם שלא ידעו להשתמש בה. במקרים רעים היא תחליף תפקידים שונים של בני אדם, תבטל צורך של בני אדם בתפקידים מסויימים, ורואים זאת כבר כיום אפילו במקצועות שונים בענף המחשבים. בנוסף, במקומות לא מעטים בהווה, בראיונות קבלה לעבודות שונות, בודקים ידע וגישה לבינה מלאכותית. מכאן ברור שהצעירים חייבים להתפתח איתה מאוד ולשלוט ברזיה, כדי להצליח בעולם המודרני. כמו כן, ברור וכבר מוכח, ששימוש נרחב בה יביא לשינויים מוחיים, לפגיעה ביכולות חשיבה מסויימות, אך הינה נושא למאמר אחר, ויהיו דבריי אלה חומר מחשבה לכולנו. הוא שאמרתי: זהו חלק מהחלפת ההומו סאפיינס להומו טכנולוגיקוס.

ד"ר אבי כספי

(אבא fe ד"ר עקמה כספי – י'י)

צדכאני'ט אהח'לוק החכרתי

קהילה יקרה,
שנת הלימודים תשפ"ה הגיעה לסיומה.
זו הייתה שנה לא פשוטה, אבל גם שנה של תנועה, צמיחה ותהליכים חינוכיים עמוקים שנעשו בכל שכבות הגיל מהילדים הצעירים ועד לנוער הבוגר.
בכל קבוצה נגעו בנושאים מהותיים של זהות, שייכות, קשרים בין-אישיים, חיבור לקבוצה ולמרחב הקהילתי-תכנים שבימים אלו מרגישים חשובים ומשמעותיים.
על סיום השנה העיבה המלחמה עם איראן, שאימה לרגע על שגרת החיים והביאה איתה חשש ודאגה.
ובכל זאת, הצלחנו יחד לקיים **פתיחת קיץ חגיגית** ומשמחת בכל הקבוצות.
הילדים הגיעו, חייכו, שיחקו, והזכירו לכולנו שאנחנו כאן בשבילם, לייצר עבורם מקום בטוח, שמח, משמעותי ומחבק.

פתיחת קיץ

הצוותים עבדו במרץ ועם המון מחשבה כדי לתכנן קיץ שכולו תוכן ערכי, חוויות שמחות ופשוטות, ותחושת ביחד.
ב"ה התחלנו את הקיץ בטוב ובשמחה, וכיף גדול לראות את הילדים ובני הנוער מגיעים עם חיוך לפעילויות השונות משתתפים ונהנים מהמרחב שנבנה עבורם באהבה.

קייטנות נכדים והמחנן – מסורות שמחממות את הלב

בשבוע האחרון התקיימו שתי מסורות יפיפיות שמתקיימות כאן מדי שנה – והיה לי לעונג לקחת בהן חלק לראשונה.
קייטנות נכדים – בהובלת יעל זיכרמן (וויס) ובהדרכת שיר הלל שלומי, צאלה אייל, תמר סולומון ועברי עקיבא, הייתה מוצלחת במיוחד.
משמח היה לראות את החיבורים הנוצרים בין הילדים, סביב חוויה משותפת, פשוטה ומשמעותית.
תודה גדולה לצוות הקייטנה וליעל על הלב וההשקעה!
המחנן – שלושה ימים של כיף פשוט, אמיתי ונעים.
את המחנן הובילו מלאכי שילר ואורי וויס, וההדרכה של שכבת ט' המדהימים, שהביאו איתם אנרגיות טובות, אחריות, שמחה והמון נוכחות.
לאורך כל המחנן הורגשה אווירה רגועה ונעימה. המדריכים ראו את הילדים, התאימו את עצמם לצרכים של כל אחד ואחת, ויצרו יחד מקום שמח, ומלא אהבה.
תודה גדולה לכל הצוות.

לסיום, תודה גדולה לכל צוות ההדרכה על מסירות, יצירתיות, גמישות אין-סופית ולב ענק.
תודה להורים על השותפות והאמון.
מאחלים לנו קיץ טוב, רגוע, ושנמשיך לעשות טוב יחד,
ובעז"ה שנוכל לשמוח עם חזרתם של 50 החטופים במהרה.

סיכום פרויקט המרק'ם

השבוע ביום ראשון התקיים ערב סיום ופרידה לעת עתה "מפרויקט המרק'ם" עם קהילת ניר עוז בכרמי גת. פרויקט שנשות שובה היקרות יזמו והזמינו אותנו להיות חלק ממנו. נרתמנו לחיבור ושותפות למשך תקופה של שנה. דרך המאפים התבשילים והמילים החמות נוצר קשר מיוחד בין קהילות שובה, סעד וניר עוז. זו הזדמנות לומר תודה גדולה לכל מי שלקח חלק בפרויקט המיוחד הזה. ועל מנת שנוכל להמשיך את הקשר שנוצר אנחנו מחפשים דרכים מתאימות להמשיך ונשמח לשותפים...

מכאן נאחל לקהילת ניר עוז שיחזרו לביתם בע"ה ובתפילה להחזרת כל החטופים.

בערב זה **כנרת סמואל פולק** בירכה בשם נציגי סעד ואלו דבריה:

אז מה עושים כשאין מילים? מה אומרים כשאין מילים? ומה עושים כשלא יודעים מה לעשות? או כשמרגישים שוב ושוב שאין לנו מה לעשות?

והלב מבקש כל כך להגיד- אנחנו איתכם. והלב מבקש להגיד שוב ושוב- לא שוכחים. ולא יודעים איך. פשוט לא יודעים. אז מנסים לחזור אל הפשוט. ההכי פשוט. אוכל.

והידיים מנסות לחתוך את סלט הכרוב דק דק, ולומר: בעדינות. ומערבבות את העוגה בתקווה שירגישו בטעם שלה גם את התפילות ואת הצעקה הפנימית שערבבו לתוכה. כל פעם מחדש מבקשות שכוונות הלב המדויקות יכנסו אל תוך המעשה. ולא רוצות שיורגש טעם של כוונות שלא היו לנו- ואם מישוהו כן הרגיש כך, אז זה המקום להתנצל-

לרגע לא ביקשנו להכניס כאן כוונה של חסד או של רחמים או של תחושה שאתם צריכים אותנו. כי באמת מי אנחנו לידכם, אנשי ניר עוז, שגם ברגעי עייפות ותהום, לא ניתן לפספס את זה שאתם לא עייפי דרך אלא מבקשי נתיב ומפלסי נתיב עבור כולנו.

אנחנו מודים לכם על שאפשרתם לנו, קצת להיות, קצת להשתתף, והרבה ללמוד מכם. מכל כך הרבה רגעים קטנים שנכנסו ללבנו. כפי ששמתם לב, היה לנו ועדיין- קשה להיפרד מהזכות הזאת, מהזמן הזה איתכם, וממשיכים גם בלי האוכל- להרגיש איתכם, לא שוכחים, ומתפללים כל כך.

הם קבלו

פירת המזל הטוב

לְהַבִּיחַ וְאַחֵס בְּרֵט
וּלְכַלּ הַמַּשְׁפָּחָה הַמְּאֻרְחָבֶת
מִלֵּל טוֹב
לְרֵאשׁ בֵּר הַמַּצְלוּהָ שֶׁל הַנֶּכֶד
בְּאֵרֵי נוֹה
בְּנֵי שֶׁל חֲסִית וְאַרְנָן בְּרֵט יִשְׂרָאֵלִי
מִכָּל בֵּית סַעַד

מִלֵּל טוֹב לְאִמְרָאֵית שְׂרִיד
וּלְכַלּ הַמַּשְׁפָּחָה הַמְּאֻרְחָבֶת
לְנִישׁאֵי הַנֶּכֶד
חַיִּים עִבִּי אֲמוֹנָה
בֶּן לְרֵאשׁ וְאַרְנָן שְׂרִיד
שֶׁפֶע בְּרִכּוֹת מְקַרֵּב לָהּ

מקום יפה לקפה (א' תה) – גבעה 138.5

אפתח בתודה לאורן ואיילת ברנע אשר המליצו על המקום.

תיאור המקום: השבוע אני מזמין אתכם למקום עם נוף מלוא העין מהים במערב, ועד הרי חברון במזרח. גבעה 138.5 ששמה נגזר מגובהה, היא אחת מגבעות חוליקאת, אשר נושאת עמה סיפור עוצמתי ונוף מרהיב. בגבעה כאמור ישנה תצפית מטורפת על אזור נרחב מאוד של גידולים חקלאיים, טבע, ותצורות נוף שונות. במקום אנדרטה לזכר לוחמי פלמ"ח שנפלו בלחימה על הנקודה האסטרטגית, וסביבה פזורים עצים גדולים שנותנים בנדיבות צל עשיר וכן ספסלי קק"ל לרוב, עם רוח נעימה שנושבת לאורך כל שעות היום. בנוסף, ישנו מגדל תצפית גבוה עליו אכתוב בהמשך.

הגעה: בוויז נכתוב "חוליקאת" ונבחר את האפשרות של אנדרטת חוליקאת גבעה 138.5. יש לשים לב, למרות הוראות הוויז, לבאים מכיוון דרום אין אפשרות לחצות מייד בגלל קו הפרדה רצוף. צריך להמשיך לכוכב מיכאל, שם להסתובב בבטחה ולהגיע לפניה מכיוון צפון. אחרי כוכב מיכאל ניסע כשלושה ק"מ ונפנה ימינה לפי השלט-"גבעה 138.5". ניסע בין מטעי נשירים, פרדסי הדורים וכרמי זיתים, במגמת עליה לגובה, כאשר שואפים אל עבר מגדל התצפית והגבעה המיוערת.

טוב לדעת: יש כל כך הרבה לכתוב על ההיסטוריה של המקום, החשיבות האסטרטגית שלו שהובנה הן למצרים והן לצבא הישראלי הצעיר, הקרבות וההקרבה שהתחוללו שם. ניתן אף להרחיב על חיפושי הנפט המסקרנים במקום. עם זאת, בחרתי הפעם לכתוב על זווית אנושית אחרת.

בעודי מסתובב באתר לצורך כתיבת שורות אלו, הבחין בי רוני שומר היער שעל המגדל, והתפתחה בינינו שיחה לא בלתי מעניינת. ראשית אולי כדאי לציין שמדובר בבחור שאינו קטן מימדים וכן נראה כי בשעות הרבות שלו בראש המגדל לבדו, הוא פיתח לו מנהג לא לעטות על עצמו פרטי לבוש רבים מה שתיבל את השיחה בנוף קסום. רוני עובד קק"ל והוא בתפקידו 17 שנים. בחודשי הקיץ הוא על המגדל משעה 6:00 ועד 19:30 כל יום, ובחודשי החורף הוא ביערות קק"ל, מסדר, מרים נוף, עושה פעולות למניעת התפשטות שריפות ועוד. המטרה שלו בראש המגדל הינה לזהות שריפות מרחוק ולהתריע עליהן, והוא צופה 30 ק"מ לכל כיוון. הוא מספר בגאווה שגבעה 138.5 היא האתר הכי מתויר באזור, בעיקר בימי שישי ושבת, אך כתגובה לספק שאני מבטא הוא מסביר שבמהלך השבוע אין כמעט אנשים.

רוני מספר שלפני זמן לא רב הגיעה משפחה והשאירה את החתול שלהם בגבעה, ומאז אותו חתול חיסל את הציפורים והזוחלים המגוונים שהיו במקום. שוחחנו על כך שמדובר בטורף על, ושנשים רבים אינם מודעים להרס שהחתול מחולל בטבע. נקודה למחשבה גם למי שמרחם על חתולים משוטטים ומאכילם- כדאי להבין שהם מכחישים את המתנות הטבעיות המעטות שנשארו לנו. ממליץ לקרוא ולחשוב בהקשר זה על אפקט החמלה הסלקטיבית.

אודה ולא אבוש, כי שיחתנו נועדה גם להכשיר את ליבו של רוני לאפשר לי לעלות על המגדל. נחלתי בכך כישלון חרוץ ונשארתי עם רגליי נטועות בקרקע, ורוני הסביר לי שאין ביטוח והבהיר שאין שום סיכוי שאני מתרומם ולו מדרגה אחת מעלה. עם זאת, הוא רמז לי על שומר אחר שליבו מעט רך יותר, ואולי תזכו לקרוא על כך באחד המדורים הבאים.

מכיוון שכל תמונה תתקשה להעביר את הנוף הפנורמי המרהיב בגבעה, אצרף שיר מרגש שכתב יהודה עמיחי על חברו שנפל בזמן שהם נלחמו יחד בקרבות על חוליקאת, ובסופו ציטוט מוכר ונוגע ללב. שנשמע בשורות טובות.

חוליקאת – השיר השלישי על דיקי/ יהודה עמיחי

בגבעות האלה אפילו מגדלי קדוח הנפט
הם כבר זכרון. כאן נפל דיקי
שהיה גדול ממני בארבע שנים והיה לי כאב
בעת צרה ומצוקה. עכשיו אני גדול ממנו
בארבעים שנה ואני זוכר אותו
כמו בן צעיר ואני אב זקן ואבל.

ואתם שזוכרים רק פנים,
אל תשכחו את הידיים המושטות
ואת הרגלים הרצות בקלות
ואת המלים.

זכרו שגם היציאה לקרבות הנוראים
עוברת תמיד דרך גנים וחלונות
וילדים משחקים וכלב נובח.

זכרו והזכירו לפרי שנשר
את העלים ואת הענף,
הזכירו לקוצים הקשים
שהיו רכים באביב,
ואל תשכחו שגם האגרוף
היה פעם יד פתוחה ואצבעות.

תזכורת- שלחו תמונות שלכם עם כוס קפה באחד האתרים שהופיעו במדור, התמונות שישלחו לוואטסאפ או לכתובת המייל shdominitz@gmail.com יזכו לתהילת עולם בעלון זה ממש, ומבין השולחים תוגרל ערכת קפה מהודרת.

תזכורת דומיניץ

קהילת סעד - חג קיבוץ שמח!!

לסעד, בת שבעים ושמונה-

יש קיבוצים עם נוף יפה, יש קיבוצים עם סיפור היסטורי,
ויש את סעד, שבה הלב של האנשים הוא זה שמוביל את הדרך.

קהילת סעד מורכבת מהון אנושי מיוחד, חברים וחברות, וותיקים וצעירים, שמייצרים יום יום חיבורים, קשרים ועשייה ומחזקים את ההון החברתי הייחודי שקושר בין המשפחות, בין הדורות, בין מי שנולד כאן ומי שבחר להצטרף. אלו חיבורים שמחזקים קהילה, חיבורים עמוקים של שכנות, של ערבות הדדית, של אמונה משותפת שגם בזמנים הקשים אנחנו לא לבד.

קהילת סעד זה חוסן. חוסן שנבנה מתוך עשייה יומיומית, חוסן של קהילה שיודעת לא רק לשרוד, אלא גם לפעול. שבתוך משבר היא כבר חושבת על תיקון, ובתוך כאב היא לא שוכחת את התקווה. חוסן שפונה גם החוצה, לשכנים, לקיבוצים אחרים, כדי להושיט כתף ולעזור לקום. כי בסעד יודעים שלעתיד טוב לא מחכים אלא יוצרים ובונים אותו. באהבה גדולה, בחיבורים ובהכרת תודה. נאחל לסעד חג קיבוץ שמח, שתמיד נדע לשמור על החיבורים, לטפח את החוסן ולצעוד יחד בדרך של שותפות ותקווה.

מאחלת שתהיה שנה נפלאה, שקטה, שנה של המשך עשייה וצמיחה.

שיחזירו את כל החטופים

שנוכל להסדיר נשימה

ולהתחיל לחגוג

חג קיבוץ שמח.

 שבת שלום

שרון